

MILLIÁRDOS CORISIK

*A megtört
szívú*

MILLIÁRDOS CORISIK

*A megtört
szívú*

RUTH CARDELLO

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Ruth Cardello: *The Broken One – Corisi Billionaires Book 1*
First published in 2019 by Montlake Romance, Seattle, USA
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Lex Copyright Office.

Fordította
Tamás Paulina

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Eileen Carey

ISBN 978-963-544-846-3

Minden jog fenntartva

Text © Ruth Cardello 2019
© Kossuth Kiadó 2022
© Hungarian translation Tamás Paulina 2022

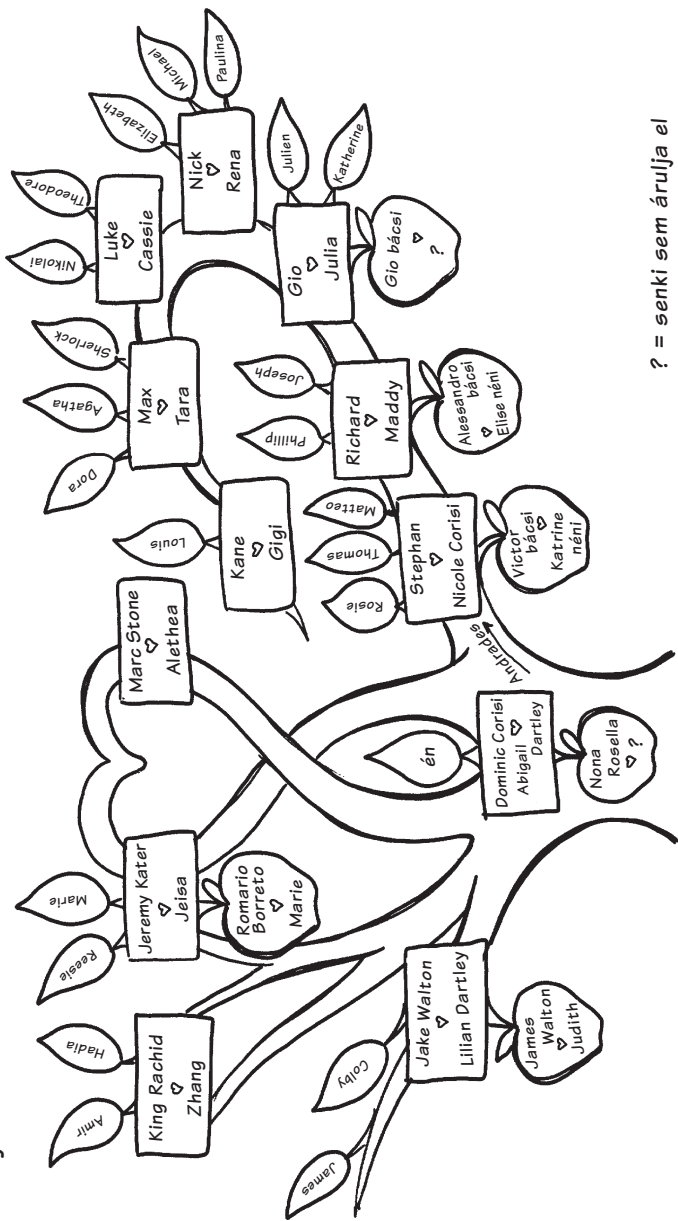
*Ezt a könyvet mindenkinek ajánlom,
aki segített megtalálni a kislányom plüssfarkasát,
amikor elvesztettük. Kiposztoltuk a dolgot
minden létező felületemen, és szívmengető volt
megtapasztalni az áradó együttérzést barátoktól
és ismeretlenektől egyaránt. Csupán egy héttel azután,
hogy elvesztettük, már ismét ott volt a lányom
ölelésében, és újra minden rendben volt
a mi kis otthonunkban.*

*Ha többet szeretnél tudni Wolfie [Farkaska]
igaz történetéről, itt találsz:
www.ruthcardello.com*

A családfám

Első vázlat

Judy Corisi

? = senki sem árulja el

ELSŐ FEJEZET

Judy

Judy Corisi az apja íróasztala mögött, a magas támlájú bőrszékekben pörgött mezítláb, a fehér, pihepuha, kapucnis, egyszerűkkel díszített kezeslábasában. Az apja nem szerette, ha ott van az irodájában, de Judy biztos volt benne, hogy bármennyire morgolódik, igazából nem haragszik rá.

Különben is, jó oka volt rá, hogy ott legyen.

Még egy utolsó pördülés, aztán közelebb húzta a széket az íróasztalhoz, kinyitotta az iskolai mappáját, és kivett egy papírlapot. Csak első vázlat volt, de máris jó sok időt szánt rá. Eredetileg azt remélte, hogy a tanárnő hamar jóváhagyja, és akkor továbbléphet a következő feladatához. De ehelyett a tanárnő beszélni akart vele, és arra kérte, hogy alaposan dolgozza át a beadványát.

Csüggesztő.

Olyan sokat dolgoztam ezen.

A szokásosnál is többet, mert azt akartam, hogy Apa elmosolyodjon.

Judy apja szívesen meghallgatta az iskolai eseményeket. Sokszor előfordult, hogy későn jött haza a munkából, de a lánya számára mindig talált időt. Összebújtak a kanapén, könyvet olvastak, és Judy elmesélte neki a napját. Eleinte ő olvasott fel az apjának, aztán az évek során úgy alakult, hogy már egymás

mellett olvastak. Mindegy, mennyire volt elfoglalt a férfi, azt az idődarabkát mindig a lányának tartogatta. Judynak kitöltötték az életét a barátok, a fociedzések, az iskolai feladatok, de az apja társaságában eltöltött órák mindig is egészen különlegesnek számítottak.

Nem mintha a mamájával nem így lett volna. A barátaival összehasonlítva, mintha Judynak lett volna a legédesebb, legfigyelmesebb anyukája. Ott volt Judy összes meccsén, önkénteskedett az iskolájában, és ahányszor Judy barátai látogatóban jártak náluk, mindig különleges vendégnek érezhették magukat. „Tökéletes” – mindenki így emlegette Abby Corisit –, ami sokszor kissé megnehezítette, ha valaki meg akart felelni az anyja elvárásainak.

Túl sok van bennem Papából ahhoz, hogy folyton a szabályokat kövessem.

Dominic Corisi – már pusztán a neve is figyelmet követelt. A mamája gyakran tréfálkozott vele, hogy micsoda csirkefogó volt, mielőtt ők ketten találkoztak. Judy sose értette, pontosan mire céloz ezzel, de Jake bácsikája azt mondta, az apjának legalább annyi ellensége volt, mint jóbarátja.

És természetesen rengeteg barátja volt.

Judy körülnézett az apja irodájában. A falakat borító mahagónipolcok tele voltak fényképekkel és az összes díjjal, amelyeket Judy kapott az óvodától kezdve. El sem tudta képzelni, hogyan lehetséges, hogy valaki ne szeresse az apját. Még csak nem is volt mérges soha.

És pontosan emiatt rendítette meg Judyt apja reakciója, amikor elmesélte neki, hogy a tanár egy családfát kért minden tanulótól.

Dühös lett.

És még valami.

Judy megkérdezte, miért haragszik, és erre azt felelte, hogy elfáradt.

De az ő apja soha nem fáradt el.

Amikor Judy tovább nyaggatta, hogy adjon magyarázatot, a szemében keserű kifejezés jelent meg, és egyszerűen elsétált. Judy utánaszaladt, de az apja elhárította, és bezárkózott pont ebbe az irodába.

Amikor az anyjához fordult magyarázatért, ő is csak annyit mondott, hogy majd beszél az apjával. Hogy miről, azt Judy nem tudta. De akármiről beszéltek, apja hozzáállása az ő házi feladatához mit sem változott. Judy további hibát vétett azzal, hogy másnap a saját apjáról kezdte faggatni a papáját. Soha nem fogja elfelejteni azt a kifejezést, ami megjelent az arcán. Annyi fájdalom volt benne, hogy Judyt elfogta a pánik.

Az apja mindig legyőzhetetlen volt. Soha semmivel nem lehetett megbántani, sem megrémíteni. De Judy ekkor megpillantotta apja szemében egy sötét emlék árnyékát, és tudta, hogy valaki valamikor mégis megtette.

A gondolat, hogy valaki bánthatta az apját, védelmező érzéseket keltett benne. Mindennél jobban szerette volna visszavarázsolni apja szemébe a mosolyt. Egy nagy családfa, amelyen mindenki rajta van, aki szereti őt, a létező legjobb ötletnek tűnt.

Az első vázlat igencsak sok idejébe került, de mihelyt elkezdte, izgalmas feladatnak bizonyult. A családfája törzsére a nagymamája nevét írta egy almába, aztán fölé a szülei nevét egy dobozba, és a sajátját egy levélkével. Egy nagy Andrade-ág tekergőzött a fa egyik oldalán az összes gyerekeikkel és unokáikkal. A másik oldalon kisebb ágak egyensúlyoztak, az anyja családját, valamint a Kater, a Borretto meg a királyi Hantan családot képviselve. Középen két ág fonódott egybe, a szerelem

gyönyörű szövevényét fejezte ki. Első vázlat volt, de izgalomban máris meg akarta mutatni. Ez volt az a család, amelyet az apja felépített. Azt tervezte, hogy az egésztest ráfesti egy vászonra, és az lesz az apja ajándéka a születésnapjára – csakhogy aztán megmutatta a tanárának.

Úgy tűnik, a rajzát meg kell nyirbálnia, mert nem követte pontosan az útmutatásokat. Pedig egyáltalán nem arról volt szó, hogy nem értette meg a feladatot, hanem hogy az ő fogalmai a családról egészen mások voltak, mint a tanárnőé.

A javításokkal általában nem volt gondja Judynak.

Jake bácsi azt mondja, az igazi zsenialitás titka abban rejlik, ha valaki először is tudni akarja azt a nagyon keveset, amit már ismert dolognak tekintenek.

A tévedések gyakran hihetetlen felfedezésekhez vezetnek.

Judy egyik kezével végigsimított a rajzán.

Nem látom, hogy a tanárnő verziója mennyiben lenne jobb. A kevesebb nem lehet jobb.

Annak ellenére, hogy mennyire telerajzolta a papírt, a sok név közül a tanárnő csak párat karikázott be sárga jelölőfilccel. Mrs. Chase nagyon határozottan kijelentette, hogy minden más nevet, amit nem karikázott be, el kell távolítani.

Judy írt egy üzenetet a mobilján a nagynénjének, hogy jöjjön az irodába, és várakozás közben újból megvizsgálta a rajzát. Minden egyes személyt, akit odaírt, családtagnak érzett – hogyan lennének azok? Mi több, a megnyirbált fának már nem is lehetne az a hatása, amit Judy kívánt. Ahelyett, hogy felvidítaná az apját, kicsinek és szegényesnek tünne az egész.

Nem azt akarom adni Apának.

– Hát neked szabad itt lenned? – érkezett egy női hang az ajtó felől.

Judy megfordította a papírlapot.

– Köszí, hogy eljöttél!

– Nem túl nagy fáradtság, tekintve, hogy valójában én vagyok a *bébiszittered*. – Alethea lezser, de sikkes nadrágkosztümben suhant át a szobán. Vörös haját kifinomult, laza kontyban fogta össze hátul. Akár divatmodell is lehetett volna. Mindenki így gondolta, de ő ehelyett egy biztonsági céget vezetett a férjével, Marc Stone-nal közösen. A biztonság komoly dolog!

Beleszületni egy jómódú családba, számos haszonnal járt, de Judy korán megtanulta, hogy hátrányai is vannak. Az apja nemzetközileg ismert ember volt, így értelemszerűen Judy is. Nem tudta, milyen lehet úgy elmenni egy játszós programra valakivel, hogy nincs *biztonsági intézkedés*. Még sétálni se mehetett enélkül.

Marc és Alethea felelt Judy biztonságáért, és ő nem is emlékezett olyan időkre, amikor ők ketten ne lettek volna részei az életének.

De Mrs. Chase szerint ez nem jogosítja fel őket arra, hogy a családfán legyenek...

Alethea leült egy székre az íróasztal elé, és kecsesen keresztbe vetette a lábát.

– Mit tehetek érted?

Judy könnyedén dobolt az ujjaival az asztalon, majd előrehajolt.

– Szeretnék felbérelni egy bizonyos ügyben, de ehhez teljes titoktartás szükséges.

– Teljes titoktartás. – Alethea mintha elnyomott volna egy mosolyt. – Természetesen.

– De komolyan mondom. – Az, hogy szerette a nagynénjét, nem jelentette azt, hogy nincs tudomása annak változatos

előéletéről. – Nem kerülhetek szobafogságba megint – pláne nem pont a nyári vakáció előtt.

Alethea felhúzta az egyik szemöldökét.

– Szobafogságba? Nem tudom, mik a szándékaid, de máris úgy hangzik, mintha nem tudnék segíteni neked. Soha nem mennék szembe a szüleid akaratával.

Judy az ég felé forgatta a szemét.

– Ó, nehogy már. A te beceneved a „bajkeverő”!

Alethea nem hatódott meg.

– Egyszer talán megesett, de soha többé nem fog. Kérd meg erre inkább Marc bácsikádat. Én most már elég unalmas életet élek – boldog feleség vagyok, aki ideje legnagyobb részét az irodában tölti.

Ez igaz volt, és több olyan beszélgetésben is szó esett róla, amelyet Judy meghallott, de úgy tett, mintha nem hallgatná ki. Most eljött az ideje, hogy kiterítse kártyáit az asztalra; Aletheának pontosan egy új kihívásra volt szüksége. Ha a lovaglőleckéi során Judy bármit is megtanult, az az volt, hogy „ha leesel a lóról, az nem mutatja meg, milyen jó lovas vagy, de az igen, hogy visszaszállsz-e a hátára, vagy sem”.

– Lil néni azt mondja, hogy amióta elfuseráltad azt a munkát Delinda Westerlynek, mintha te már nem lennél többé a régi önmagad.

Alethea összevonta a szemöldökét.

– Igazán? Fogalmam se volt, hogy ő így érez.

Hoppá.

– Nem pont azt mondta, hogy *elfuseráltad*. Csak összefogaltam neked.

A nagynénje összeszorította az ajkát.

– Méltányolom, hogy rávilágítottál erre.

Nem úgy alakultak a dolgok, ahogy Judy elképzelte. Újra kell gondolnia.

– Ha túlságosan félsz attól, hogy segíts nekem, majd megkérem Jeremy bácsit. Vagy Zhang nénit.

Alethea szeme összeszűkült.

– Nem vagy te egy kicsit túl fiatal ahhoz, hogy pont úgy beszélj, ahogy az apád?

Judy kihúzta magát a széken.

– Az életkor csak egy szám.

– *Kilencéves* vagy, az ég szerelmére.

– Segítesz nekem, vagy sem?

Egy pillanatnyi hallgatás után Alethea szétszedte keresztbe tett lábát, és előrehajolt.

– Mire lenne szükséged?

– Először is, meg kell ígérned, hogy az egész kettőnk között marad.

– Mi marad kettőnk között?

– Először ígérd meg.

Alethea tekintetében aggodalom jelent meg.

– Ha valaki zaklat az iskolában...

– Nem erről van szó.

– Szívem, nagyon jól tudod, hogy semmit sem titkolhatok el a szüleid elől. – Egyik kezével masszírozni kezdte a halántékát, ami pont úgy festett, mintha egy kezdődő fejfájást próbálna eltüntetni. A másik keze védekező mozdulattal a hasára vándorolt.

A hasára.

– Talán terhes vagy, Alethea néni?

– Miért kérdezel ilyet? – Alethea keze az ölébe hullott, az arca elsápadt. Egy hosszú pillanatig bizonytalanabbnak

látszott, mint ahogy Judy valaha is el tudta volna képzelni az ő szuperdetektív nénikéjéről.

– Férjnél vagy. Ilyenkor szoktak a nők elkezdni kisbabákat szülni. Hacsak nem használnak óvszert, a kisbabák egyszerűen csak jönnek.

Alethea megrázta a fejét.

– Judy, azt hiszem, még nem készültem fel arra, hogy felnőtté válj. Hol a csudában hallotok ti ilyeneket a kisbabákról?

– Az iskolában és az interneten.

Alethea most már két kézzel dörzsölte mindkét halántékát, és vett egy mély levegőt.

– Tudod, hogy bármit kérdezhetsz tőlem. Akár... a szexről is.

Judy hevesen megrázta a fejét.

– Juj. Nem. A szex egészen undorítótnak tűnik. Nem. Felejtsd el. Nem erről van szó.

Alethea mintha kissé megkönnyebbült volna. Enyhén megpofozta kétszer a saját arcát, és újból összefonta a két lábát.

– Nos, akkor beszéljünk erről a munkáról, amivel meg akarsz bízni engem.

Ahogy apja váltig állította, a vitatkozás művészetében szilárdnak kell lenni, mivel tíz esetből kilencben a másik fél beadja a derekát, ha megingathatatlan magabiztossággal néz szembe. Tehát egyenes háttal, kihúzott vállal Judy átnézett az apja íróasztala fölött, és higgadtan állta a nagynénje tekintetét.

Már tudja, mi az álláspontom, csak várnom kell.

– Jól csinálod – mondta Alethea némi beletörődő kuncozás kíséretében. – Ígérem, nem mondom el senkinek, kivéve, ha úgy érzem, hogy veszélyben vagy.

– Rendben! – bólintott Judy, és ismét megfordítva a papírlapot az iskolai feladatával, a nagynénje felé hajolt az asztal fölött. – A tanárnőnk azt mondta az osztályunknak, hogy készítsünk családfát. És nekem újra kell csinálnom az enyémet.

Alethea felállt, és Judy mellé lépett, hogy lássa a papírlapot. Arcán megjelent a nemtetszés, ahogy szemügyre vette.

– Mit mondott a tanárod, amikor *bizonyos* neveket bekarikázott?

Judy lesütötte a szemét. Nem akarta kimondani, nehogy megsértse vele Alethea érzéseit, de az igazság ott volt a papíron, láthatta.

– Mrs. Chase azt mondta, a családfámon csak olyan személyek szerepelhetnek, akik biológiailag a rokonaim. – Az érzések gombócként szorították el a torkát. – Se Andrade-ék, se Katerék..., se Stone-ék.

– Micsoda lotyó – horkant fel Alethea. – Biztos vagyok benne, hogy ha beszélek vele, onnantól másképp fogja értelmezni a család fogalmát előttem. Már ha még mindig állása lesz abban az iskolában, ha végeztem vele. A te családfád úgy tökéletes, ahogy van.

Judy felemelkedett.

– Nem rúgathatod ki Mrs. Chase-t.

Alethea szemében fellobbant a láng, de mosolygott.

– Azt hiszem, hogy de.

Judy ismerte ezt a nézést. Csípőre tette a kezét.

– Alethea néni, megígérted.

Alethea egy pillanatig Judy szemébe nézett, aztán felsóhajtott.

– Tényleg?

– Tényleg. És Mrs. Chase nagyon jó tanár.

– Egyet fogunk érteni abban, hogy ebben a kérdésben mi nem értünk egyet.

Talán rossz ötlet volt.

Judy visszaült a székébe, és megint megnézte a megjelölt neveket.

– Most nem a tanáromról van szó. Hanem Apáról. Amióta elmondtam neki, mi a házi feladat, valahogy más-milyen lett.

– Másmilyen?

– Olyan... szomorúnak látszik. Megkértem, hogy segítsen, de nemet mondott. Pedig sohasem szokott nemet mondani. Nézd meg a bekarikázott neveket – csak én, Anya és Apa, Nona, Nicole néni és Lil néni, a férjeik meg a gyerekeik. Ez nem túl sok. Megtarthatom Stephan bácsit, mert ő Nicole férje, de az apját, Alessandrót nem... – Judy félbeszakította magát. – Talán csak Alessandrónak kellene hívnom? Végül is ő nem a nagybátyám, ugye?

Alethea megszorította a vállát.

– De az, minden olyan dologban, ami számít.

– Azt tudom. – Judy megint a rajzát nézte. – De Apa biológiai családja nem állhat csak a nővéréből és az anyjából. Kell hogy legyenek más családtagjai is. Úgyhogy arra gondoltam..., mi lenne, ha megtalálnám őket, és meglepném Apát egy olyan családfával, amelyen több rokona van. Az egyik barátomnak például lett egy új féltesója, mert az apja csináltatott egy DNS-tesztet.

Alethea felvonta a szemöldökét, majd leeresztette.

– És a barátod mamája mit szólt ehhez?

Judy összevonta a homlokát.

– Azt hiszem, örült neki.

– Ha te mondd. – Alethea előrehajolt. – Most inkább koncentráljunk a te családra. Ha az apád meg akart volna találni bárkit, akkor már rég megtalálta volna.

Judy megrázta a fejét, eszébe jutott apja arckifejezése.

– Nem hiszem. Szerintem ő is olyan nagy családot szeretne, mint amilyen Alessandrónak van, de fél tőle.

– Fél?! Az apád?

Judyt megerősítette szándékaiban, ahogy eszébe jutott az apja tekintete. Ismét körbenézett a szobában.

– Veled vagy nélküled, de én végigcsinálom ezt.

– Elmondtad anyádnak az ötletedet? – Alethea leült az asztal sarkára.

Judy megvonta a vállát. Felesleges kérdezni, ha valaki eleve tudja a választ.

– Neki a kedvenc szava a „nem”.

– Ez igaz. – Alethea ismét a hasára tette a kezét. – Judy, volt idő, amikor magam is megveszttem volna egy ilyen projektért. Úgy gondoltam, az igazság fontosabb, mint az, hogy ki mit érez azzal kapcsolatban. De ezzel a filozófiával egy sereg embert halálra sértettem.

– Anya azt mondta, legalább annyi embert mentettél meg, mint ahányat felbosszantottál.

Alethea félrenézett.

– Nos, ez... hát így is fel lehet fogni.

Judy nagynénjének viselkedése egy pillanatra megváltozott, és volt ebben valami nyugtalanító. Mintha – *elbizonytalánosított* volna? Nem, az képtelenség.

– Attól félsz, hogy ezt is eltolod?

– Nem. Természetesen nem. Ennél nevetségesebb dolgot még soha nem hallottam. – Alethea a mutatóujjával megkocogtatta saját homlokát. – Jól van, de igen. Félek. Nem

cseszhetek el most semmit. Hamarosan anya leszek. Nem akarom, hogy a gyerekem valaha is olyan helyzetbe kerüljön, hogy kívül van a családon, és onnan néz befelé.

– Alethea néni?

– Igen?

– Csúnya szót használtál.

– Ó! Elnézést. Meg ne mondd a mamádnak.

– Dehogy! – Judy felállt, és szorosan átölelte a nagynénjét. – Ne haragudj. Nem lett volna szabad megkérnem téged erre. Csak úgy gondoltam, hogy ha valaki képes előkeríteni Apa családját, akkor az te vagy.

– És én igazán méltányolom, hogy ennyire hiszel bennem. – Alethea viszonzta az ölelést. – De ezek a dolgok sosem olyan egyszerűek. Ha megtaláljuk őket..., akkor mi lesz? Lehet, hogy borzalmas emberek. Ha kinyitasz egy bezárt ajtót, az mindig házárdjátékot jelent.

– Igen, de... – Judy kicsit hátralépett, és tanulmányozta Alethea arckifejezését. – Figyelhetjük őket egy darabig. Aztán ha úgy látjuk, hogy nem jó emberek, akkor nem mondjuk el Apának.

– Miért is töröm ezen a fejem egyáltalán?

– Mert a család fontos, akár be van karikázva, akár nem. – Judy a legmeggyőzőbb mosolyát villantotta Aletheára. – És mert szeretsz engem.

– Szeretlek – viszonzta Alethea, és vonakodva ugyan, de mosolyogva tette hozzá: – Belemegyek, de ha bármi sötét ügyre bukkanok, abbahagyjuk. Rendben? – Kinyújtotta a kezét, Judy pedig megrázta.

– Rendben. – Megfordult, és újból összehajtotta a rajzát. – Hamarosan újra meg kell látogatnod, hogy beszámolj nekem arról, meddig jutottál.

Alethea elnevette magát.

– Természetesen. Igazán gyümölcsöző találkozás volt. Na és akkor mi lenne, ha most kimennénk, és beülnénk egy moziba, már csak azért is, hogy fenntartsam a látszatot, miszerint én a te bébiszittered vagyok?

Miután összeszedte a holmiját, Judy követte a nagynénjét kifelé az ajtón. Alethea bekísérte a kislányt a szobájába, és megvárta, míg elrakta a papírjait. Már a nagy főlépcsőn lépegettek lefelé, amikor Judy megszólalt?

– Alethea néni?

– Igen?

– Te máris tudod, merre lehet az apám családja, nem igaz?

Alethea csak mosolygott – se nem tagadta, se nem erősítette meg a feltételezést.

Ez de menő.

Egyszer majd én is ilyen leszek!